ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **K. G.,** zastoupena JUDr. Rudolfem Hrubým, advokátem se sídlem Náměstí Míru 140/1, Lišov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 7. 2017, č. j. 55 Ad 2/2017 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Úřad práce České Budějovice – Krajská pobočka v Českých Budějovicích (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 10. 11. 2016, sp. zn. 4616-15-JH, č. j. 215541/16/JH, odejmul od 1. 1. 2016 žalobkyni příspěvek na bydlení. Rozhodnutím ze dne 10. 11. 2016, sp. zn. 17650-16-JH, č. j. 215513/16/JH, správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti žalobkyně požadující přiznání příspěvku na bydlení od 1. 7. 2016.

[2] V odůvodnění uvedených rozhodnutí správní orgán I. stupně mj. uvedl, že prostor užívaný žalobkyní v domě č. p. X v Č. V. (v němž mají být podle žalobkyně 3 bytové jednotky, přičemž jednu z nich užívala na základě nájemní smlouvy) nesplňuje definici bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o státní sociální podpoře“). Podle vyžádaného stanoviska stavebního úřadu (Městského úřadu České Velenice) ze dne 26. 9. 2016 totiž daný prostor nebyl zkolaudován jako byt a není ani pro tento účel užívání určen podle

zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“).

[3] Žalobkyně napadla uvedená rozhodnutí odvoláními, která zamítl žalovaný rozhodnutími ze dne 11. 1. 2017, sp. zn. SZ/MPSV-2016/264735-913, č. j. MPSV-2017/8471-913, a sp. zn. SZ/MPSV-2016/264738-913, č. j. MPSV-2017/8560-913, a napadená rozhodnutí potvrdil.

II.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou. Shora označeným rozsudkem krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že s účinností zákona č. 252/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, byla do zákona o státní sociální podpoře vnesena autonomní definice pojmu „byt“. Podle § 24 odst. 5 uvedeného zákona se bytem pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt. Pro naplnění definice bytu podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře tedy nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána a splňuje další materiální znaky bytu jako takového, nýbrž je zapotřebí též naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Posledně uvedené podmínky splněny nebyly. Jejich splnění nevyplývá ani ze znaleckého posudku Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha. Znalecký posudek totiž z povahy věci slouží pouze k zodpovězení otázek skutkových a jeho předmětem tudíž ani nemůže být právní posouzení toho, zda jsou obytné místnosti užívány za účelem trvalého bydlení v souladu se stavebním zákonem či zda byly za tímto účelem zkolaudovány. Tím méně může takový znalecký posudek relevantně konstatovat naplnění definice bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Obdobně nelze naplnění uvedené definice dovodit ani na základě samotného výpisu z katastru nemovitostí. Bytová jednotka u již existující stavby vzniká (vyjma případného soudního rozhodnutí) toliko na základě prohlášení vlastníka budovy zápisem, resp. vkladem do katastru nemovitostí [§ 1164 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), resp. dřívější § 4 a násl. zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), ve znění pozdějších předpisů].

III.

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla shora rekapitulovaný rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností.

[6] Podle stěžovatelky byl v řízení proveden nesprávný výklad pojmu byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Krajský soud nadto postupoval chybně, pokud neumožnil vlastníku předmětného bytového domu vyjádřit se ke stanovisku stavebního úřadu (Městského úřadu České Velenice) ze dne 26. 9. 2016, ze kterého pak vycházely

správní orgány v dané věci. Toto stanovisko se přímo dotýká vlastníka domu č. p. X v Č. V., ten se však k němu nemohl vyjádřit ani při místním šetření stavebního úřadu, ani ve správním řízení či soudním řízení správním. Vlastníku bytového domu stavební úřad neposkytl žádné poučení o jeho právech a povinnostech, neuvědomil jej ve smyslu § 4 odst. 3 správního řádu o úkonu, který učiní, tj. neinformoval jej o tom, že učiní sdělení k jeho domu pro správní orgán I. stupně. Své sdělení mu neposlal dokonce ani na vědomí a v neposlední řadě mu jako dotčené osobě dle § 4 odst. 4 správního řádu znemožnil uplatnit svá práva, zejména právo vyjádřit se a předložit důkazy v jeho prospěch. Uvedené porušení mohlo ovlivnit zákonnost, protože předmětné sdělení bylo stěžejním důkazem ve věci. Pro tuto vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatelka jednala v dobré víře dle § 980 občanského zákoníku, jehož odstavec 1 stanoví, že je-li do veřejného seznamu zapsáno právo k věci, neomlouvá nikoho neznalost zapsaného údaje. Stanoví-li to právní předpis, zapíše se do veřejného seznamu kromě věcného práva i právo užívání nebo požívání, jakož i omezení rozsahu nebo způsobu užívání nebo požívání věci spoluvlastníky. Dle odstavce 2 platí, že je-li právo k věci zapsáno do veřejného seznamu, má se za to, že bylo zapsáno v souladu se skutečným právním stavem. Bylo-li právo k věci z veřejného seznamu vymazáno, má se za to, že neexistuje. Stěžovatelka jednala v dobré víře, že bydlí v bytové jednotce, neboť tak to bylo zapsáno v údajích katastrálního úřadu.

[7] Vady řízení spatřuje stěžovatelka v tom, že ve skutečnosti nebyly bez povolení stavebního úřadu provedeny žádné stavební úpravy, které by měly za následek dispoziční změny nebo změnu v užívání stavby. Vlastník nemovitosti koupil nemovitost již s nájemci. Přestože si je stěžovatelka plně vědoma toho, že správní orgány vycházely zejména ze stanoviska stavebního úřadu, opakovaně namítala jeho nesprávnost. Stavební úřad již před rokem uvedl, že si obstarává podklady pro zahájení řízení z moci úřední o odstranění části stavby; v průběhu minulého roku však žádné řízení zahájeno nebylo. Stěžovatelka dále poukázala na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jakož i rozhodnutí správních orgánů. Konečně v kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost po výzvě soudu doplní a odůvodní ve lhůtě jednoho měsíce od doručení výzvy. Z výše uvedených důvodů pak navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] V doplnění kasační stížnosti pak zopakovala, že předmětný prostor splňuje všechny podmínky uvedené v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Nesouhlasila se stanoviskem stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2016. Podle stěžovatelky legalizaci stavebních úprav, resp. naplnění požadovaných podmínek uvedených v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, potvrzuje pasport stavby. K pasportu stavby pak poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016 - 42.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil souhlas se závěry krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Stěžovatelka je názoru, že jak rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí správních orgánů trpí nepřezkoumatelností.

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti rozhodnutí vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[13] Kasační soud posoudil rozsudek krajského soudu i správní rozhodnutí optikou výše uvedených judikaturních závěrů a dospěl k závěru, že jak napadený rozsudek, tak i obě správní rozhodnutí splňují požadavky přezkoumatelnosti. Jedná se o srozumitelná rozhodnutí, opřená o dostatek relevantních důvodů. Z jejich odůvodnění je zcela zřejmé, proč správní orgány a krajský soud rozhodly tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Krajský soud i žalovaný se dostatečně vypořádali i se všemi vznesenými námitkami.

[14] Pokud pak stěžovatelka namítala porušení procesních práv vlastníka domu, konstatuje soud, že takové námitky nebyly v řízení před krajským soudem ani náznakem uplatněny (stěžovatelka v žalobě brojila proti hodnocení důkazů a nikoliv proti porušení

procesních práv vlastníka domu), ačkoliv nepochybně uplatněny být mohly. S ohledem na tuto skutečnost se jedná o zcela novou právní argumentaci, ke které se z důvodu její absence v žalobě nemohl krajský soud vyjádřit. Tyto kasační námitky proto představují nepřípustné novum ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti vytýkanému nezákonnému jednání či pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89 atp.

[15] Co se pak týče dalších kasačních námitek, předesílá Nejvyšší správní soud, že takovými námitkami se již zabýval a neshledal je důvodnými. K tomu viz rozsudek ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017 - 26, ve kterém byla posuzována kasační stížnost dalšího obyvatele prostoru v bytovém domě č. p. X v Č. V. – P. T. S ohledem na skutkovou a právní podobnost obou věcí v zájmu zachování jednotnosti judikatury Nejvyšší správní soud závěry uvedeného rozsudku plně přebírá i pro nyní projednávanou věc.

[16] Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku č. j. 9 Ads 253/2017 - 26 zabýval mj. i námitkou, že krajský soud nesprávně a bez opory v zákoně vyložil definici bytu a její naplnění, a neshledal ji důvodnou. Ve shodě s ním lze i v nyní posuzované věci konstatovat, že správní orgány, a následně i krajský soud podrobně odůvodnily, proč pro naplnění definice bytu podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána. V souladu se zněním zákona i teleologickým výkladem zcela správně dovodily, že pro výplatu příspěvku na bydlení je zapotřebí naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Ze spisového materiálu je přitom zřejmé, že v řízení bylo bez jakýchkoliv pochybností zjištěno, že sporný bytový prostor nesplňuje definici bytu, nejedná se o soubor místností ani samostatnou obytnou místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona (podrobněji viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017 - 26).

[17] Dobrá víra stěžovatelky ve smyslu § 980 občanského zákoníku v zápis v katastru nemovitostí pak není v projednávané věci relevantní. Občanskoprávní úprava totiž nemůže změnit či negovat podmínky výslovně stanovené veřejnoprávním předpisem pro výplatu požadovaného příspěvku. V České republice je zajištěna veřejnoprávní ochrana v oblasti bydlení pro nízkopříjmové skupiny obyvatel dvěma dávkami, a to příspěvkem na bydlení ze systému státní sociální podpory a doplatkem na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jasně váže výplatu

příspěvku pouze na užívání obytných místností určených k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Výše uvedené podporuje i důvodová zpráva k novelizovanému § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, která ve zvláštní části, části druhé, bodu 12 uvádí, že nárok na příspěvek na bydlení zákonodárce spojuje pouze s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Zatímco doplatek na bydlení může být vyplácen jak v případě bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení, tak k bydlení v jiném než obytném prostoru či ubytovacím zařízení, příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení. Skutečnost, zda stavební úřad zahájil či nezahájil řízení o odstranění stavby, je pak z pohledu naplnění zákonem stanovených předpokladů pro výplatu příspěvku na bydlení zcela nerozhodná (podrobněji viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017 - 26).

[18] Pouze v obecné rovině zdejší soud dodává, že dávky státní sociální podpory je třeba vidět jako beneficium státu, který si může (při respektování ústavně právních limitů) stanovit podmínky, za kterých je bude vyplácet. K tomu srov. vedle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 1 Ads 269/2016 - 30, ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 187/2015 - 26, i nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 9. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 40/97, ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 1/08, ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 54/10, ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/09 a další. Např. v nálezu ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 2/08, Ústavní soud k sociálním právům uvedl, že „*nemají bezpodmínečnou povahu a je možné se jich domáhat pouze v mezích zákonů [čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod]. Toto ustanovení dává pravomoc zákonodárci stanovit konkrétní podmínky realizace sociálních práv.*“ Obdobně srov. i nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/09.

[19] Co se pak týče vyjádření vlastníka předmětného domu (č. p. X v Č. V.) ze dne 15. 10. 2017, které bylo soudu doručeno dne 17. 10. 2017, k tomu soud nemohl přihlížet, neboť vlastník domu nebyl účastníkem řízení o kasační stížnosti stěžovatelky (podrobněji viz § 105 odst. 1 s. ř. s. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017 - 26).

[20] Nejvyšší správní soud přitom nebyl povinen stěžovatelku vyzvat k doplnění kasační stížnosti (stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že ji doplní po výzvě soudu). Tuto povinnost má totiž soud pouze v případě, že kasační stížnost není bez dalšího doplnění projednatelná. Tak je tomu jednak v případech čistě blanketních stížností a dále v případech, kdy kasační stížnost sice kasační tvrzení obsahuje, ale jedná se o tvrzení natolik obecné, že bez jeho doplnění nelze stížnost věcně projednat. V nyní projednávané věci byla kasační stížnost sice označena jako blanketní, co do svého obsahu však byla nesporně stížností projednatelnou, obsahující několik konkrétních kasačních námitek (viz výše). Nejvyšší správní soud proto stěžovatelku k dalšímu doplnění kasační stížnosti sám nevyzýval a vypořádal v kasační stížnosti obsažené námitky (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48, ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 Ads 56/2010 - 92, jakož i usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. IV. ÚS 613/03, a na ně navazující judikaturu, např. rozhodnutí zdejšího soudu

ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 Azs 118/2014 - 22, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 296/2015 - 180, ze dne 10. 7. 2017, č. j. 5 Azs 144/2017 - 21 atp.).

[21] Ostatně stěžovatelka kasační stížnost před rozhodnutím soudu doplnila. V doplnění namítala, že splnila podmínky uvedené v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že podle § 24 odst. 5 stavebního zákona „*Bytem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.*“ Z uvedeného vyplývá, že pro naplnění definice bytu dle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána a splňuje další materiální znaky bytu jako takového, nýbrž je zapotřebí též naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání dle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Stěžovatelka, a to ani v řízení o kasační stížnosti, nepředložila žádný doklad, ze kterého by bylo možno dovodit, že by předmětný prostor splňoval uvedené podmínky. Pokud pak stěžovatelka namítala, že splnění uvedených podmínek vyplývá z pasportu stavby, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že samotný pasport stavby, který navíc představuje pouze zjednodušenou dokumentaci jejího skutečného (faktického) provedení, nemůže v nyní projednávané věci legálnost stavebních úprav, resp. vytvoření tří bytových jednotek prokázat, a nemůže tudíž vést ani k závěru o účelovém určení obytných místností k trvalému bydlení v souladu se stavebním zákonem. To tím spíše za situace, kdy předložený pasport stavby obsahuje poznámku stavebního úřadu, podle níž tento dokument stavbu podle stavebního zákona nelegalizuje. Případnou neshledává soud ani polemiku stěžovatelky s předmětným stanoviskem stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2016. Z tohoto stanoviska jednoznačně vyplývá, že předmětný prostor nelze podřadit pod § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Nelze taktéž přehlédnout, že užívání stavby coby rodinného nebo bytového domu není dle vyjádření Městského úřadu Třeboň, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 21. 9. 2016 v souladu ani s platnou územně plánovací dokumentací. Pokud pak stěžovatelka pro podporu svých závěrů poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016 - 42, konstatuje Nejvyšší správní soud předně, že uvedený rozsudek se nezabýval výkladem § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Zabýval se pasportizací staveb, přičemž mj. uvedl, že „*není možné, aby se „pasportizace“ stala prostředkem pro legalizaci nepovolených staveb.*“ Ani další podpůrná argumentace obsažená v doplnění kasační stížnosti nevede k nutnosti zrušení rozsudku krajského soudu. Krajský soud provedl správný výklad § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Ostatně ke stejnému závěru dospěl ve vztahu k identickému rozsudku krajského soudu i Nejvyšší správní soud ve věci vedené pod sp. zn. 9 Ads 253/2017. V zájmu zachovávání jednotnosti judikatury Nejvyšší správní soud na rozsudek vydaný v uvedené věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017 - 26) odkazuje a jeho závěry plně přebírá i pro nyní pojednávanou věc. Nejvyšší správní soud se přitom nemohl zabývat důvody obsaženými v podání, které mu bylo stěžovatelem doručeno až po vydání rozsudku ve věci (podání ze dne 27. 7. 2018, doručené soudu téhož dne).

[22] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu